

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кравченка Миколи Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини третьої статті 87 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII у редакції Закону України „Про внесення змін до Митного кодексу України та деяких інших законодавчих актів України у зв’язку з проведенням адміністративної реформи“ від 14 січня 2020 року № 440–IX

Київ
22 липня 2025 року
№ 69-3(II)/2025

Справа № 3-120/2025(237/25)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайського Олега Олексійовича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Різника Сергія Васильовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кравченка Миколи Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини третьої статті 87 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43) у редакції Закону України „Про внесення змін до Митного кодексу України та деяких інших законодавчих актів України у зв’язку з проведенням адміністративної реформи“ від 14 січня 2020 року № 440–IX (Відомості Верховної Ради України, 2020 р., № 28, ст. 188).

Заслухавши суддю-доповідача Різника С.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Кравченко М.В. як суб'єкт права на конституційну скаргу звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/237 від 30 червня 2025 року) визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), абзац перший частини третьої статті 87 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон № 889) у редакції Закону України „Про внесення змін до Митного кодексу України та деяких інших законодавчих актів України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи“ від 14 січня 2020 року № 440–IX (далі – Закон № 440), згідно з яким „суб'єкт призначення або керівник державної служби попереджає державного службовця про наступне звільнення на підставі пунктів 1 та 1¹ частини першої цієї статті у письмовій формі не пізніше ніж за 30 календарних днів. Суб'єкт призначення або керівник державної служби може пропонувати державному службовцю будь-яку вакантну посаду державної служби у тому самому державному органі (за наявності). При цьому не застосовуються положення законодавства про працю щодо обов'язку суб'єкта призначення отримання згоди виборного органу первинної профспілкової організації (профспілкового представника) на звільнення“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що абзац перший частини третьої статті 87 Закону № 889 у редакції Закону № 440 не відповідає статтям 8, 21, 22, частині другій статті 24, статтям 43, 64 Конституції України, оскільки „законодавець, запровадивши Законом № 440–IX право, а не обов'язок суб'єкта призначення або керівника державної служби пропонувати державному службовцю будь-яку вакантну посаду державної служби у тому самому державному органі (за наявності), тим самим запровадив неоднакове

регулювання звільнення з однакових підстав працівників різних категорій, фактично поділивши їх на дві категорії”.

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності абзацу першого частини третьої статті 87 Закону № 889 у редакції Закону № 440, суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на приписи Конституції України, рішення Конституційного Суду України, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 року, рішення Європейського суду з прав людини, приписи Кодексу законів про працю України та Закону № 889, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає таке.

2.1. Наказом Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Києві, від 23 листопада 2018 року Кравченка М.В. призначено на посаду слідчого Першого слідчого відділу (відділ з розслідування злочинів у сфері службової діяльності та корупції) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Києві, з 27 листопада 2018 року як такого, що його обрано за конкурсом, з випробувальним строком шість місяців.

Президент України Указом від 5 лютого 2020 року № 41/2020 затвердив організаційну структуру Державного бюро розслідувань, у якій немає структурного підрозділу, посаду в якому обіймав Кравченко М.В. На підставі вказаного указу Державне бюро розслідувань наказами затвердило організаційну структуру та штатний розпис Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Києві.

Кравченку М.В. 25 січня 2021 року вручено попередження про наступне вивільнення, а 26 лютого 2021 року наказом в.о. Директора Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Києві, його

звільнено з посади слідчого Першого слідчого відділу (відділу з розслідування злочинів у сфері службової діяльності та корупції) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Києві, з 1 березня 2021 року згідно з пунктом 4 частини першої статті 83 та пунктом 1 частини першої статті 87 Закону № 889.

Вважаючи протиправним наказ в.о. Директора Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Києві, про звільнення із займаної посади, Кравченко М.В. звернувся до адміністративного суду з позовною заявою.

2.2. Окружний адміністративний суд міста Києва рішенням від 24 листопада 2021 року в задоволенні позову відмовив виходячи з того, що спірний наказ прийнято в межах повноважень, у спосіб та порядку, що визначені чинним законодавством, тому підстав для його скасування немає.

Шостий апеляційний адміністративний суд постановою від 3 серпня 2022 року рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 24 листопада 2021 року скасував, ухвалив рішення, яким позов Кравченка М.В. задовольнив частково – змінив дату звільнення з 1 березня 2021 року на 9 квітня 2021 року, у задоволенні іншої частини позову відмовив.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду постановою від 31 серпня 2023 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі суб'єкта права на конституційну скаргу, касаційну скаргу Кравченка М.В. залишила без задоволення, постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 3 серпня 2022 року – без змін.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд потрібним із мотивів суспільного інтересу (частина друга).

Кравченко М.В. 15 березня 2025 року вперше звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) абзац перший частини третьої статті 87 Закону № 889 у редакції Закону № 440. Через недотримання вимог Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційну скаргу повернуто Кравченку М.В. 20 березня 2025 року на підставі частини третьої статті 57 цього закону.

Суб'єкт права на конституційну скаргу 27 червня 2025 року, усунувши недоліки, вдруге звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) абзац перший частини третьої статті 87 Закону № 889 у редакції Закону № 440.

Оскільки остаточне судове рішення у справі суб'єкта права на конституційну скаргу набрало законної сили 31 серпня 2023 року, він мав реалізувати право на звернення до Конституційного Суду України з конституційною скаргою до 31 листопада 2023 року.

Отже, конституційну скаргу подано зі значним порушенням строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

3.2. Кравченко М.В., керуючись частиною другою статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, просить Конституційний Суд України прийняти його конституційну скаргу поза межами вимог пункту 2 частини

першої статті 77 цього закону (без урахування потреби в дотриманні тримісячного строку подання конституційної скарги) із мотивів суспільного інтересу.

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що з аналізу матеріалів справи та змісту конституційної скарги випливає, що потреби в розгляді конституційної скарги Кравченка М.В. із мотивів суспільного інтересу поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, немає.

3.3. Отже, конституційна скарга Кравченка М.В. подана поза межами строку, встановленого для її подання, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кравченка Миколи Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини третьої статті 87 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII у редакції Закону України „Про внесення змін до Митного кодексу України та деяких інших законодавчих актів України у зв’язку з проведенням

адміністративної реформи“ від 14 січня 2020 року № 440–IX на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третньої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**